

ІСТОРІЯ РОЗВИТКУ МОЛОДІЖНОГО РУХУ У ЗАРУБІЖНИХ КРАЇНАХ

Царітелі О. – ст. 3 курсу

Науковий керівник – к.пед.н., доцент Павлова В.В.

Одеський національний університет імені І.І. Мечникова

Ретроспективний огляд історії формування молодіжного руху показує, що зародження та розвиток різних організацій та об'єднань юнацтва на ранніх його етапах практично невідомі сьогодні ні фахівцям, ані широкій громадськості. На території пострадянського простору, наприклад, склалася ситуація, коли тільки комсомол вивчався досить докладно. Проте в даний час тема міжнародного юнацького руху представлена низкою досліджень вітчизняних та зарубіжних дослідників. Серед них можна назвати І. Іллінського, В. Мошняги, Р. Корнелла та ін.

Говорячи про історію появи та розвитку юнацького руху, слід зазначити, що молодіжний громадський рух вперше зародилося в Європі в середині XIX ст. У 1844 р. в Лондоні з ініціативи Джорджа Уільямса була організована Асоціація молодих християн – *Young Men's Christian Association* (YMCA). Наприкінці XIX ст. паралельно з YMCA оформилися *Всесвітній християнський студентський союз* (ВХСС) та *Християнський союз молодих жінок* (ХСМЖ). Однак коліскою пролетарських молодіжних організацій слід вважати Бельгію. У 80х рр. XIX ст. була створена юнацька організація «*Союз молоді гвардії*», яка розпочала роботу по залученню до своїх лав молодих людей 15-21річного віку. Союз почав видавати журнал «*Молода гвардія*». На його сторінках висвітлювалися теми, актуальні для молоді: питання класової боротьби, матеріали загальноосвітнього характеру з природознавства, математики та ін [1, С. 88-93].

На початку 50-х рр. XIX ст. в Німеччині були зроблені спроби створення молодіжних та дитячих організацій. У 1845 р. був створений *Союз євангельської молоді* під керівництвом доктора Франка – першого організатора пролетарського юнацького руху організацій католицької молоді в Німеччині. Об'єднання Німеччини в 1871 р. створило передумови для зародження нового способу життя молодого покоління, в тому числі його жіночої частини, в формі молодіжного громадського руху. Перші жіночі організації в Європі боролися проти чоловічого домінування в сім'ї, за надання жінкам права голосу на виборах, за право разом з чоловіками навчатися в університетах. Соціальні та економічні зміни в кінці XIX – початку XX ст. спричинили кризу сімейного виховання і зміни в шкільній системі освіти. На рубежі XIX–XX ст. в Німеччині з'явився молодіжний рух «*Вандерфьотель*» (*Wandervogel*) – «*Перелітні птахи*». Після приходу нацистів до влади *Wandervogel* влився в ряди Гітлерюгенда).

До початку XX в. у США не було особливо помітних організацій молоді. Деяку активність проявляли так звані студентські братства, які в основному виступали проти дій адміністрації навчальних закладів. У першій половині XIX ст. діяльність братств носила таємний характер. У другій половині XIX ст. велику роль в роботі з молоддю стала

грати Асоціація молодих християн, створена в 1844 р в Великобританії. У 1951 р. в США з'явилися її перші організації. Крім релігійного виховання, поширювалося протестантське віровчення, де переслідувалися цілі фізичного, інтелектуального та морального вдосконалення молодого покоління [3, С.90-96].

У Китаї на початку XX ст. активізувався революційно-демократичний молодіжний рух, який поставив за мету повалити тодішню монархію та створити республіку. На чолі молодіжних революційних організацій, стояв Сунь Ятсен – молодий лікар, який здобув освіту західного зразка в англійській колонії Гонконг. Поступово молодіжні організації стали з'являтися в Латинській Америці, Австралії, Японії, Індії та інших країнах світу. Серед них були об'єднання молоді, які носили суто релігійний характер. У Росії першими молодіжними об'єднаннями по праву можна назвати народовольців, анархістів, учасників різних студентських гуртків та інших об'єднань революційної молоді, які з'явилися у другій половині XIXст.. Що стосується більшості молодіжних клубів, гуртків та об'єднань Російської імперії, то необхідно відзначити, що вони в своїй основній масі були організаціями не політичними. Після революційних подій лютого 1917 р. ситуація в молодіжному русі різко змінилася. Більшість організацій стали орієнтуватися на досягнення не стільки культурно-просвітницьких, скільки політичних цілей. У березні 1917 р. в Петрограді з'явилася перша соціалістична організація молоді «*Праця та світло*», за тим – «*Соціалістичний союз робітничої молоді*». Лідери організації «Праця та світло» закликали молодь до просвіти, проте нічого нового їй не змогли запропонувати, та в травні 1917 р. їх організація розпалася [2, С. 67].

Виходячи з вище викладеного, можна констатувати, що в сучасній системі суспільних та політичних відносин молодь все більше набуває значення як суб'єкт, рушійна сила та стратегічний ресурс соціально-економічних та соціально-політичних перетворень. Подальший розвиток усіх країн світу та суспільства безпосередньо залежить від нинішнього покоління молодих людей. Тому необхідність дослідження історії молодіжного руху стає соціально актуальною та затребуваною часом. Основними передумовами появи молодіжного руху в світі стали: урбанізація, індустріалізація, демографічні зміни (збільшення частки молодих людей в структурі населення), поява феномену «молодь» як проміжної ланки між дитинством та дорослістю, кризою шкільної освіти та сімейного виховання. В даний час молодіжну політику в світі здійснюють: Всесвітня федерація демократичної молоді, Міжнародний союз студентів, Європейський молодіжний форум, Всесвітня асамблея молоді та інші локальні молодіжні громадські організації.

Література

1. Ковалева А.И., Луков В.А. Социология молодежи: теоретические вопросы. М.: Изд-во Социум, 1999. 351 с.
2. Привалов В. М. Коммунистический интернационал молодежи. Страницы истории. М. Молодая гвардия, 1973, 283 с.
3. Тихонов А.В. Международное молодежное движение на постсоветском пространстве : структурно-функциональный анализ : дис. ... канд. полит. наук. Н. Новгород, 2010, 203 с.

УДК 378

ПРО ВИКОРИСТАННЯ ІКТ СТУДЕНТАМИ ПІД ЧАС ПЕДАГОГІЧНОЇ ПРАКТИКИ

Шалухіна А. – ст. 4 курсу

Науковий керівник – к.пед.н., доцент Павлова В.В.

Одеський національний університет імені І.І. Мечникова

На сучасному етапі розвитку суспільства навчання все більше набуває форм неперервного, індивідуально-орієнтованого, гнучкого та динамічного процесу. Такі перетворення викликані багатьма різними причинами, серед яких помітне місце займає факт розповсюдження цифрових технологій у різноманітних галузях людської професійної діяльності та, як наслідок, формування та розвиток інформаційного суспільства. Основною характерною рисою будь-якого інформаційного суспільства є широкомасштабне використання інформаційно-комунікаційних технологій (ІКТ) у всіх царинах життя.

Сучасні можливості ІКТ стимулюють розвиток нових педагогічних досліджень (В.Ю. Биков, Б.С. Гершунський, Ю.О. Дорошенко, В.І. Ключко, В.М. Монахов, Н.В. Морзе, О.С.Полат, С.А. Раков, О.А. Ракітіна, О.В. Співаковський, В.А. Хуторський та ін.). Сьогодні ІКТ визначають як:

– сукупність методів, виробничих процесів, програмно-технічних засобів, інтегрованих з метою збирання, обробки, зберігання, розповсюдження, відображення та використання інформації в інтересах її користувачів [1];

– технологічний ланцюжок методів та засобів, що забезпечують виконання інформаційних процесів і застосовуються з метою підвищення надійності процесів, оперативності та зниження трудомісткості в ході використання інформаційних ресурсів [2] та ін.

Як бачимо, інтерес для педагогічної науки становить той факт, що ІКТ можуть слугувати потужним інструментом для освіти (за умови, що вони грамотно вбудовані в навчальний процес і супроводжуються новими моделями навчання).

Ми зосередили увагу на процесах обміну інформацією між педагогом і учнями, що здійснюються за допомогою комп'ютера і всього різноманіття програмних продуктів, застосування яких сприяє досягненню поставлених педагогом цілей. Зважаючи на це, має сенс говорити далі про ІКТ в уточненому значенні – як про ІКТ навчання (або ІКТ, що застосовуються в навчанні) і розуміти під цим всю сукупність педагогічних технологій і методів навчання, що базуються на використанні комп'ютерних продуктів і технологій, пошукових і обчислювальних можливостей мережі Інтернет з метою підвищення результативності навчання за умови використання розроблених за допомогою зазначених засобів продуктів педагогічного призначення в навчально-виховному процесі.

Аналіз отриманого вище визначення призводить до виокремлення ключової умови використання ІКТ майбутніми педагогами, а саме, до необхідності володіння ними достатнім рівнем інформаційної культури.

Ефективне використання сучасних ІКТ є однією з провідних проблем шкільних навчальних закладів. Особлива увага та найскоріше вирішення цієї проблеми необхідні насамперед у роботі учителів природничих навчальних предметів. Застосування влучно підібраних засобів ІКТ може «компенсувати» недостатнє оснащення шкільних кабінетів фізики, хімії, біології, доповнюючи або частково заміщуючи, наприклад, проведення традиційних практичних та лабораторних занять; викладання досить складних точних предметів – похідних від абстрактних наук – зокрема, математики, з використанням ІКТ (наприклад, для комп'ютерної візуалізації просторових моделей тощо) тільки покращить ефективність сприйняття та осмислення учнями запропонованого матеріалу. Тому формування інформаційної культури при підготовці майбутніх фахівців-педагогів (насамперед учителів шкіл) та готовності до використання ІКТ, яка характеризується сформованою у студентів мотивацією до впровадження ІКТ як необхідного засобу вирішення багатьох навчальних проблем, рівнем комп'ютерної грамотності та здатністю до подальшого саморозвитку в галузі новітніх технологій, є важливим завданням вищих навчальних закладів.

Практична готовність студентів до використання різноманітних технологій навчання, в тому числі, ІКТ, та базові уміння, пов'язані із цією діяльністю, формуються під час проходження педагогічної практики у школі. Вона є «лакмусовим папірцем», що визначає якість набутих студентом знань; в процесі практики студент має показати той рівень освіти та володіння навчальними технологіями, який відповідає вимогам сучасності. Тому педагогічна практика має мислитися студентом-практикантом як той робочий простір, у якому стає можливим перетворення теоретичних уявлень про використання ІКТ, переваги і труднощі, пов'язані із цим процесом, на власний досвід та ознайомлення з передовими педагогічними ідеями з цього питання та реальним рівнем впровадження ІКТ у школах.

Як справедливо зазначають Е.М. Кравченя та Є.Е. Сотникова, більшість студентів лише під час практики починають усвідомлювати, що використання на практиці сучасних засобів навчання